

červenec - srpen 07-08/2012

Časopis krajanské rodiny v New Yorku

ZVON
2012

Požehnané prázdniny a dovolenou, bezpečnou cestu v letadle,
autě, ve vlaku, nebo v autobuse. Šťastný návrat.

The most cherished of American Freedoms

Past and Present

IN 1634, a mix of Catholic and Protestant settlers arrived in Southern Maryland from England aboard the Ark and the Dove. They had come at the invitation of the Catholic Lord Baltimore, who had been granted the land by the Protestant King Charles I of England. While Catholics and Protestants were killings each other in Europe, Lord Baltimore imagined Maryland as a society where people of different faiths could live together peacefully. This vision was soon codified in Maryland's 1649 Act Concerning Religion (also called the "Toleration Act"), which was the first law in our nation's history to protect an individual's right to freedom of conscience.

Maryland's early history teaches us that, like any freedom, **religious liberty requires constant vigilance and protection, or it will disappear.** Maryland's experiment in religious toleration ended within a few decades. The colony was splaced under royal control and the Cuhurch of England became the established religion. Discriminatory laws, including the loss of political rights, were enacted against those who refused to conform. Catholics chapels were closed and Catholics were restricted to practicing their faith in their homes. The Catholic community lived under this coercion until the American Revolution.

By the end of the 18th Century our nation's founders embraced freedom of religion as an essential condition of a free and democratic society. So when

the Bill of Rights was ratified, religious freedom had the distinction of being the First Amendment. Religious liberty is indeed the first liberty.

This is our American heritage, our most cherished freedom. **If we are not free in our conscience and our practice of religion, all other freedoms are fragile.** If our obligations and duties to God are impeded, or even worse, contradicted by the government, then we can no longer claim to be a land of the free.

Is our most cherished freedom truly under threat?

Among many current challenges, consider the recent Department of Health and Human Services (HHS) mandate requiring almost all private health plans to cover contraception, sterilization and abortion-inducing drugs. For the first time in our history, the federal government will force religious institutions to facilitate drugs and procedures contrary to our moral teaching, and purport to define which religious institutions are "religious enough" to merit an exemption. This is not a matter of whether contraception may be prohibited by the government. It is not even a matter of whether contraception may be supported by the government. **It is a matter of wheter religious people and istitutions may be forced by the government to provide coverage for contraception and sterilization, even when it violates our religious beliefs.**

more info www.usccb.org/conscience

MÁM pro Vás ještě jednu otázku: “Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo?”

Trochu jsem se zamyslel a nakonec to vyhrála svíčková s knedlíkem a brusinkami. Někdy k tomu dávají teplé zelí. Novinář z místních okresních novin v Opavě spokojeně odešel. Já jsem si oddechnul. Neumím odpovídat na otázky novinářů, vyjadřuji se křečovitě, žádná duchaplná odpověď hodná kněze ze mně nevypadne. Byl jsem tehdy farářem na “Prajsku”, je to oblast mezi Opavou a Ostravou. Také se někdy tomuto kraji říká Hlučínsko. Je to svérázný, krásný kraj. Za poslední války patřilo Hlučínsko k Říši. Historie tohoto koutu země a osudy lidí jsou velmi spletité. Co je na této malé výspě dnešního Česka obdivuhodné? - její katolická víra, hluboce zakořeněná v lidech. Vraťme se však k mému interview s novinářem. Ani jsem netušil kolik lidí čte noviny, kde vyšel rozhovor se mnou. Na všech návštěvách potom, zvláště v neděli, jsem měl jenom svíčkovou s knedlíkem.

Milí přátelé, pokud čtete Zvon pravidelně, možná jste si všimli, že ve čtyřech minulých číslech jsem postupně psal o lidských smyslech. Nejdříve to byl čich, sluch, zrak a v minulém čísle jsem psal o hmatu. Vždycky jsem také citoval Bibli. Kde Bible zmiňuje lidské smysly, co o nich řekl Ježíš.... V tomto prázdninovém čísle je na řadě poslední lidský smysl - CHUŤ.

Když člověku chutná, znamená to, že je zdravý. Přestane-li mu chutnat, je to naopak známka nějaké nemoci.

Pán Ježíš udělal první zázrak na svatbě v Káně Galilejské. Proměnil vodu ve víno. Dobré chutné víno. Na svatbě, kde bylo určitě plno dobrého jídla a pití. Ve Starém Zákoně máme mnoho příkladů, kde se nebe přirovnává k hostině, kde bude vybrané jídlo a pití. Ježíš se zúčastnil ještě mnoha hostin během svého pozemského života. O některých z nich čteme v Novém Zákoně. Největší zázrak, (vyjma zmrtvýchvstání) učinil Ježíš v předvečer své smrti právě při hostině. Při poslední večeři s apoštoly jim přenechal památku našeho vykoupení. Proměnil chléb ve své tělo a víno ve svou krev. Tento zázrak nemůžeme nikdy pochopit rozumem, ale “ochutnáváme v chlebě a víně samotného Božího Syna”.

Na Šumavě v Jižních Čechách lidé v dávných dobách považovali za nejposvátnější věc v domě stůl. Když hořelo, vynesl se nejdříve stůl z kuchyně, potom se zachraňovaly další věci. Kolem stolu se shromažďovala rodina k jídlu, kolem stolu se všichni společně modlili. U stolu se také řešily důležité rodinné záležitosti.

Milí čtenáři, dříve než se sejdeme na společné hostině v Božím království, a budeme ochutnávat jídlo a pití, které pro nás připravil samotný Bůh, bych Vám

rád popřál ještě mnoho chutných jídel zde na zemi. Začíná doba dovolených a prázdnin. Mnozí z nás pojedou do cizích zemí. Můžeme ochutnat tamní jídla. Jistě znáte známé pořekadlo - Jez do polosyta a pij do polopita. Přeji Vám všem dobrou chuť. Já pojedu navštívit domů rodiče. Už se těším na maminičino jídlo.....

Příjemnou četbu přeje Fr. Antonín

Anděl společenství

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Všichni žijeme v nějaké společnosti: ve společenství rodiny, ve společenství církve, ve společenství vesnice nebo města. Co to má společného s andělem společenství? Společenství, v němž žijeme, bývá často ohroženo. Může se rozpadnout, jestliže spolu špatně komunikujeme, hledí-li každý jen sám na sebe, jestliže se každý zabarikádjuje za svým předsudkem.

Pohlédněme jen do své historie, je to poučné. První křesťané zakusili, že společenství mezi židy a pohany, mezi muži a ženami, mezi chudými a bohatými, je možné; bylo pro ně důkazem, že přišlo království Boží. Ježíš Kristus spojil svou osobou a Duchem nám daným tak rozdílné lidi, jako byli jeho učedníci, v jedno společenství. Pro prvotní křesťany bylo společenství místem, kde se setkávali s Bohem, a tím se může kdykoli a kdekoli stát i pro nás. Společenství modlících se lidí - ať už při bohoslužbě nebo v modlitební skupině - se může stát intenzivním poznáním Boha. Náhle pocítíme, že nejsme sami, že je mezi námi Bůh. Sám Ježíš nám přislíbil: "Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich." Někdy mluvíme se svým přítelem nebo přítelkyní a najednou pocítíme takovou intenzitu a blízkost, jako by se nad námi otvíralo nebe a naše srdce se rozšiřuje. Když náhle vznikne takové ticho, říkává se: "Teď tudy proletěl anděl." V tu chvíli vytváří anděl novou kvalitu tohoto společenství.

Známe ale i jinou zkušenost - že se společnost může stát břemenem. Snažíme se sice vzájemně spolu vyjít, ale ono se to nedaří, narážíme na sebe a zraňujeme se. Sotva se jeden konflikt urovná, už se vynořuje nový. Cítíme se bezmocní, protože nedokážeme žít ideálem určité společnosti, s nímž jsme do ní vstupovali. Jsme zklamáni a považujeme se za neschopné vytvářet skutečné, živé společenství. Ale i takováto zraňující zkušenost se může stát místem setkání s Bohem. Může tě odkázat na společenství andělů, v němž jsi skutečně doma, protože tu můžeš být takový, jaký jsi. Tady do tebe nikdo nešťourá, nikdo do tebe nepromítá své problémy. Potřebuješ anděla společenství, aby ti i v takových nepříjemných situacích ukázal, že

existuje ještě jiné hlubší seskupení, že jsi vnořen do společenství andělů. V něm pak poznáš, že ideál, který sis o své křesťanské společnosti učinil, není vlastní silou splnitelný. Abys vůbec mohl žít ve společnosti plně konfliktů a intrik, plně lidské slabosti a falše, musíš mít v sobě nějaký hlubší důvod, který je mimo tebe. Společnost nikdy nemůže uspokojit tvou touhu po domově a hřejivé bezpečí a tebe i s tvou touhou odkáže na Boha.

Jedna chasidská povídka dokládá, že svůj život můžeme žít jen tehdy, jsme-li ochotni se o něj podělit s jinými lidmi. Rabbi vypráví: “Každý člověk je povolán, aby ve světě něco dotáhl až k dovršení. Svět potřebuje jednoho každého. Někteří ale sedí stále ve svém kumbálku a studují bez toho, že by vyšli z dmu pohovořit s druhými, a tak o nich lidé říkají, že jsou zlí. Ale hovoří-li s jinými, dovrší nějaký svůj přidělený úkol. To znamená: nebuď zlý sám před sebou, neizoluj se, vyjdi i mezi lidi. Nebuď zlý svou samotou!” Existuje i dobrá samota, která nás uschopňuje ke společenství. Je však i samota zlá, která nás izoluje. V té se uzavíráme do sebe a tak neodvzdáváme příspěvek, který od nás lidská společnost očekává, abychom svým zcela osobním způsobem zúrodnili společenství a abychom svým jedinečným způsobem v tomto světě zviditelnili něco z Boží plnosti.

Vidíš-li v lidské společnosti znamení společenství, které by ti rád daroval Bůh, těš se z ní. Pak budeš opětovně vděčný za zkušenost přijetí. Víš, kam patříš. Můžeš tam být, jaký jsi. Nemusíš se osvědčovat. Nemusíš stále splňovat očekávání. Můžeš být někdy i slabý a padnout. Právě to je znamením křesťanského společenství, že v něm můžeme ukázat svou slabost i své rány. Henri Nouwen kdysi řekl: Co společenství odepřeme, to bude chybět jeho vitalitě. Odepřeme-li mu svou slabost, protože bychom ji raději skryli, nebude toto společenství s to na určitém důležitém místě rozkvést.

Společenství znamená, že se o všechno vzájemně dělíme - o své silné i slabé stránky. Musí však vždy zůstat ještě prostor pro vlastní tajemství. Společenství vzniká jen tehdy, může-li každý a smí-li být i sám pro sebe. Mnohá křesťanská společenství přetěžují své členy tím, že od nich chtějí mít všechno: nejen peníze, nýbrž i všechny jejich myšlenky a city. Pak bývá překročena hranice k totalitě. Společenstvím má vanout dech velkdušnosti a svobody. Samotu a společenství je třeba vyvážit. Je-li společenství zabsolutizováno, nemůžeme samým zúžením téměř dýchat. Plodné bude jen tehdy, jestliže každý půjde svou vnitřní cestou. Bude nás vybízet, abychom se i nadále vydávali na cestu. Pomůže nám odkrýt naše slabá místa, abychom šli cestou pravdy, protože jen po ní dojdeme k novému názoru jak na sebe, tak i na druhé. Kéž ti anděl společenství dává zkušenost takového obšťastňujícího a impulzivního společenství.

Hodnota vzťahu

Rev. František Čonka

Druhá podmienka pre budovanie vzťahu s Bohom a medzi nami ľuďmi. Rozprávanie = Modlitba = Budovanie vzťahov otvára srdce a je prostriedkom, cez ktorý sa odovzdávajú hodnoty. Niekedy sa uvedené príležitosti naskytnú celkom spontánne, takže by ste mali byť pripravený na dôležité rozhovory aj mimo plánovaných aktivít.

Čítanie Biblie

Napríklad, Piata kniha Mojžišova 6:6-9 používa pri rozprávaní o Božích prikázaniach výrazy “Budeš ich vstěpovať svojim synom” a “budeš hovoriť o nich”. Aby sme mohli odovzdávať našu vieru svojim deťom, je potrebné, aby sme spolu čítali Bibliu. Potrebujeme seba samých ale aj naše deti naučiť, že Biblia je pre nás podstatná už teraz, nie až vtedy, keď budeme dospelí alebo až keď budeme mať viac času.

Vždy, keď prečítate biblický príbeh vášmu dieťaťu, spýtajte sa “Aké je tu pre nás ponaučenie?”. Takto deti spoznajú, že príbehy v Biblii sa líšia od ostatných príbehov, ktoré v živote prečítajú. Keď máme pred sebou Božie slovo, skúmame knihu, ktorá je živá a aktívna, knihu, čo sa dotýka našich srdiec. Je tam veľmi veľa roprávania...

Môžete svojim deťom čítať Bibliu, alebo si ju najskôr prečítať sami a potom deťom prerozprávať biblický príbeh svojimi slovami. Môžete sa rozhodnúť, že ich naučíte teologickú pravdu, alebo že sa spolu naučíte biblický verš naspamäť. Máte možnosť spolu spievať chvály alebo zahrať scénu z biblického príbehu.

Hľadajte kreatívne spôsoby na oboznámenie sa s biblickými pravdami a prispôbte ich aplikácie úrovni vývoja vášho dieťaťa. Zistíte, že potrebujete na to čas a zároveň sa učíte na novo rozprávať o tom čo je dôležité viac a menej.

Spoločne stravovanie za jedným stolom.

Veľmi dobre vieme, že v dnešnej spoločnosti sa vytratila hodnota a význam rodinného stola. To nie je priestor len na nasýtenie našich hladných žalúdkov. Je to príležitosť nasýtiť aj naše vzťahy, či už rodinné, priateľské. A to práve cez rozprávanie jeden s druhým. Ak už máme čas jeden na druhého, využijme tento čas na rozprávanie, ktoré je vždy spojené s počúvaním toho druhého. Veľakrát iba rozprávame, ale nepočúvame.

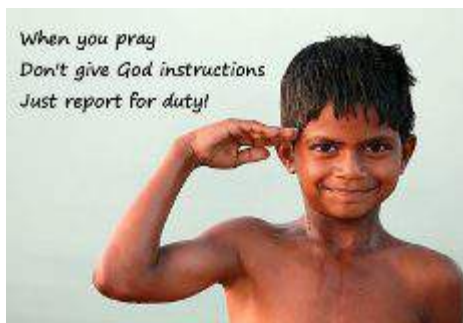
To iste platí aj vo vzťahu k Bohu. Už žiak na základnej škole vie odpoveď na otázku... čo je modlitba? Je to môj osobný rozhovor s Bohom.

Rozhovor, ktorý je spojený s počúvaním. A tu je náš problém. Aby som vedel počúvať, čo mi hovorí Boh, čo odo mňa očakáva, jednoducho potrebujem sa stíšiť. Vedieť byť ticho a načúvať tak Bohu, sebe/ svojmu svedomiu/ ako aj svojmu blížnemu. Boh sa k nám prihovára nie v hluku ale v tichu.

Skutočne nikde nie je napísané, koľko času mám stráviť so svojimi deťmi, so svojou manželkou, manželom či priateľmi...ako dlho sa mám s nimi rozprávať... jednoducho ak ich mám rád, ak mi na nich záleží, ak chcem s nimi naďalej rozvíjať vzťah...príjmem to ako pre telo každodenné jedlo.

Taktiež nikde nie je napísané koľko času mám venovať Panu Bohu, ako dlho

sa mám modlit', jednoducho ak mám rád Pána Boha, ak som vd'ačný za Jeho každodenné dary... každý deň mu venujem zo svojho času, každý deň sa chcem s ním porozprávať, teda pomodliť. Aké formy modlitby, sa nám ponúkajú, tomu sa budem venovať v budúcom čísle.

NA prvni pohled nemá kněžská služba vůbec nic společného se službou diplomatickou. Přece však můžeme najít aspoň jedno společné organizační pravidlo. Běžně se kněz po několika letech stěhuje na jiné místo. V případě diplomata je to podobné. Musí opustit místo, kde si trochu zvykl, kde popřípadě našel spoustu dobrých lidí. Kde se mu líbí. V opačném případě je odchod snazší. Letos odchází z New Yorku po několikaleté službě v OSN pan René Dlabal. Celé jeho rodina se zapojila a aktivně působila v naší krajské rodině v Astorii. Pravidelně chodili na bohoslužby. Matěj a Anička ministrovali, nejstarší syn Jan pomáhal s hraním na varhany. Reného manželka Petra zpívala žalmy. Také založila setkání matek, které se každou středu modlí za své děti. René vždy ochotně pomáhal s přípravou na společenské akce. Jeho přátelství nám bude chybět. Chtěl bych mu a jeho rodině jménem celé naší komunity poděkovat za pomoc a především přátelství.

Požádal jsem Reného, aby napsal pro nás krátký postřeh, dojem z života za „velkou louží“. Popřípadě porovnal s jinými zeměmi, kde působil.

PŘEDNĚ mi dovoďte poděkovat za možnost přispět do periodika ZVON; nejsem člověk, který by jakkoliv toužil po tom veřejně projevit své názory. Když mne P. Antonín v této záležitosti kontaktoval, zprvu jsem váhal. To, co nakonec rozhodlo byla víceméně nerozumová stránka věci - Vaše

trvající přátelství a míra podpory, kterou jsem, věřte či nevěřte, dosud jinde v takové míře nikdy nepoznal. Měl jsem mezi Vámi vzácnou možnost poznat

celou řadu lidí ryzích, obětavých a přímých – lidí vlastností, o kterých jsem se mylně domníval, že již existují snad pouze v krásné literatuře.

Po čtyřech letech prožitých mezi Vámi se opravdu neodchází lehce. USA a speciálně město New York, které nám mnoho dalo a svým zvláštním životním rytmem mnohé ukázalo, se pro nás staly místem důvěrným, skoro by se dalo říci domovským. Když jsem nedávno popaměti v našem bytě rozsvítil po návratu z nočního zasedání v OSN, uvědomil jsem si, že Karel Čapek měl pravdu, když v zásadě napsal, že domov je tam, kde člověk bezpečně ví, kde je vypínač. Slovo domov má pro naši rodinu zvláštní význam: diplomatická služba je v tomto směru poměrně krušná, viděno právě optikou toho, kde vyrůstají děti a která místa a lidi přijmou za svůj domov či jakou mozaiku domova si z různých střípků vlastně vytvoří. V tomto vidím jeden z mimořádně podstatných úkolů rodičů – snažili a snažíme se tomuto úkolu dostat seč nám síly stačí: považujeme to za úkol jednoznačný, hluboký, zcela prioritní přede všemi jinými. Čas nikdo nevrátí a čas dětství teprve ne, nikdo si jej již nikdy nekoupí, za žádné peníze, za žádné funkce, za žádné pracovní úspěchy.

Patříme k těm lidem, kteří po prvním příjezdu do New Yorku byli městem chyceni, polapeni jeho různorodostí, udiveni jeho férovostí. Vzpomínám na jeden z prvních momentů: ještě jsem neměl otevřené konto v americké bance a zastavil jsem se na kávu. Při placení jsem nemohl použít kartu a tak jsem na tácek položil dvacetidolarovku - číšník neměl drobné a já jsem se cítil trochu v rozpacích. Vysvětlit jsem, že kartu ještě nemám a nemám též drobné, co tedy mohu udělat? Zaplatíš až příště půjdeš kolem, řekl. S mnoha omluvami jsem vyšel ven a běžel do prvního obchodu naproti rozměnit peníze – za pár minut jsem byl zpět a podával jsem číšníkovi pár jednodolarovek – díval se překvapeně a skoro se smál, vůbec nechápal, proč jsem tak spěchal. To byl první rozdíl mezi evropským a americkým způsobem žití, první lekce v předmětu „důvěra“. Bez pardonu: tento předmět se v Evropě již léta v životní škole vůbec nevyučuje či je volitelný podobně jako řečtina či latina.

Když nyní přemýšlím o čtyřech letech v New Yorku, připadá mi ten čas trochu jako z těch pohádek, kde se hlavní hrdina dostane do skalní jeskyně, zavřou se za ním dveře a když opět „příští rok“ vyjde na světlo Boží zjistí, že v podzemí uběhlo několikánásobně více času než v jeho normálním světě. To je možná v kostce obraz toho, jak jsme tento náš pobyt zde vnímali: jakoby se zhustil prožitek a za čtyři roky jsme se posunuli o mnoho let více kupředu. Říkám kupředu, ale nemyslím tím, že jsme zároveň zestárli, to snad ve Spojených státech ani nejde, nemyslíte?

Dlouho by se dalo psát, snad na celou knížku by to vydalo. Dovolte snad ještě jeden postřeh – jako právník a český exkonzul jsem měl a mám blízko k docela normálním menším či větším lidským problémům. Jsou myslím jen

dvě profese na světě, kdy po řekněme deseti minutách rozhovoru v případě lékaře zazní: víte pane doktore, mě Vám tadyhle loupe, to byste nevěřil... a v případě právníka obdobně, snad jen trochu stranou ostatních a více šeptem: víte, já mám takový problém, můj... Slýchal jsem druhou část tohoto průměru od dětství, kdy můj tatínek pomáhal zpátky na tu správnou právní i lidskou kolej mnoha a mnoha lidem, často v podstatě zcela neznámým. Snad se mi povedlo, aspoň v případě několika z Vás též pomoci. Víte, byla to pro mne radost, mám tuto práci rád.

Prošba o pomoc

Vážený Otče, milí přátelé v Kristu!

srdečně Vás pozdravujeme z Prahy, hlavního města České republiky.

Dovolujeme si Vás poprosit, zda by nebylo možné z vaší strany podpořit plánovanou rekonstrukci rodného domu sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích.

Právě v loňském roce probíhala v Prachaticích velká oslava 200. výročí jeho narození, na kterou přijel papežský legát kardinál Justin Rigali z Filadelfie, který byl jeho osmým nástupcem v biskupské službě. Poutě se zúčastnilo asi na šest tisíc poutníků. *Naše Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského má tu výsadu, že Johanka, rodná sestra sv. Jana Nepomuka Neumanna, misionáře a později biskupa ve Filadelfii, byla naší první sestrou, když v roce 1837 přišly sestry z Francie do Čech a přijala řeholní jméno S. M. Karolina. Krátký čas stála v čele Kongregace jako generální představená.*

Rodný dům sv. Jana Nepomuka Neumanna nyní slouží jako klášter pro naše sestry. Čtyři z nich pracují v Hospici sv. Jana Nep. Neumanna (jedna jako staniční sestra, jedna jako zdravotní sestra u lůžka a druhé dvě jako duchovní služba pro doprovázení umírajících), sestra představená a tři sestry, které mají nad 80 let, vytvářejí modlitební zázemí, dvě sestry jsou nemocné a přičemž jedna je již několik let upoutána na lůžko.

V místnosti, kde se sv. Jan Nepomuk Neumann narodil je jemu zasvěcená kaple. Již několik let zvažujeme rekonstrukci tohoto domu.

Nyní jsme nechaly vypracovat projektovou dokumentaci ke stavebnímu povolení, která se již dokončuje.

Naším záměrem při rekonstrukci je odstranit z přízemí velkou vlhkost, vyměnit vodovodní potrubí, které je již několik let v havarijním stavu a protéká do sklepa, dát nové elektrické vedení, protože stávající je slabé a poruchové, vyměnit již netěsnící okna a pro starší a nemocné sestry vybudovat výtah. Máme touhu vylepšit prostor klauzury, kde není přímé větrání a navrátit původní pavlač. Protože dům má velký půdní prostor, chtěly bychom zde vybudovat pokoje pro návštěvy rodného domu světce, pro možnost ztišení a pro stážísty v sousedním Hospici.

Rády bychom zde věnovaly jednu místnost galerii sv. Jana Nepomuka Neumanna.

S přáním všeho dobrého

Matka Bohuslava Marie Kubačáková
generální představená, Kongregace
Milosrdných sester sv. Karla Boromejského

KONGREGACE MILOSRDNYCH
SESTER SCB
ŠPORKOVA 12
118 00 PRAHA 1
CZECH REPUBLIC

Pay to the Order of KONGREGACE
MILOSRDNYCH SESTER SCB
For SVATY JAN NEPOMUK NEUMANN

(zkrácený dopis, celý text je na
www.zvon.info)

Zemřeli:

4. června ve věku 92 let zemřel pan **William Faturik**. Zádušní mše svatá za zemřelého bude 5. srpna v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii.

Paní **Rozália Vasko** zemřela 2. června 2012. Pohřební mše svatá za spásu její duše byla sloužena 4. června ve slovenském kostele sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu.

Paní **Libuše Hurdes** zemřela 12. května 2012. Zádušní mše svatá byla sloužena 24. května v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii, NY.

*Odpočinutí věčné dej jim, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpočívají v pokoji.*

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli:

Bohdan a Jiřina Kowalyk, Libuše Král, Andrew Poncic, Růžena Bunžová, Maria H. Šefčík, Jarmila Šurláková, Šárka Elahi, Anna Hlavatá, Helen Hlinka.

**mše svaté v kostele Our Lady of Mount Carmel
celý měsíc červenec
nebudou**

NO SUNDAY MASS IN JULY

Blahopřejeme k narozeninám:

Červenec: Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Alfons Brož 9. července, Dagmar Žalmanová 10. července, Dáša Lehm 11. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgie Chamberlain 14. července, Petr Bunža 18. července, Věra Rychecká 20. července, Pavel Weirich 22. července, Růžena Bunžová 23. července, Kristýna Hnízdová 28. července, Jiří Široký 28. července.

Srpen: Heda Krátká 1. srpna, Miroslav Chybík 2. srpna, Michelko Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka roz. Králová 8. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, 17. srpna, Bohumil Halka 17. srpna, Peter Křenčík 18. srpna, Veronika Sikorjak 24. srpna, Anna Dlabalová 24. srpna, Dalibor Šrámek 26. srpna.

úmysly mší svatých v měsíci červenci a srpnu 2012

07-05	Za + rodiče a na poděkování Pánu Bohu za 60 let společného života.	manželé Krupkovi
07-08	Za + manžela Aloise Hanáka.	Milada Hanák
07-11	Za americké a NATO vojáky bojující v Afghánistánu.	Libuše Král
07-16	Za + rodinu Sikorjak.	Helen Hlinka
07-18	Za + rodiče Češelkovy a celou rodinu.	Helen Hlinka
07- 23	Za + manžela Jana Hlinku.	Helen Hlinka
07- 29	Na poděkování Pánu Bohu.	Růžena Bunžová
08- 05	Za + manžela Williama Faturika.	Jana Faturik
08- 08	Za + Dariu Mychjliw - Poncic.	Andrew M. Poncic
08- 12	Za rodinu Stránských.	Blažena Stránská
08- 14	Za + sestru Jülii Marešovou.	Anna Benáček
08-17	Za + Josefa Sedláčka.	manželé Jelínkovi
08-19	Za + sestru Mařenku.	Anna Benáček
08-25	Za + sestru Jülii Marešovou.	Anna Benáček

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am, v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave).

Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall

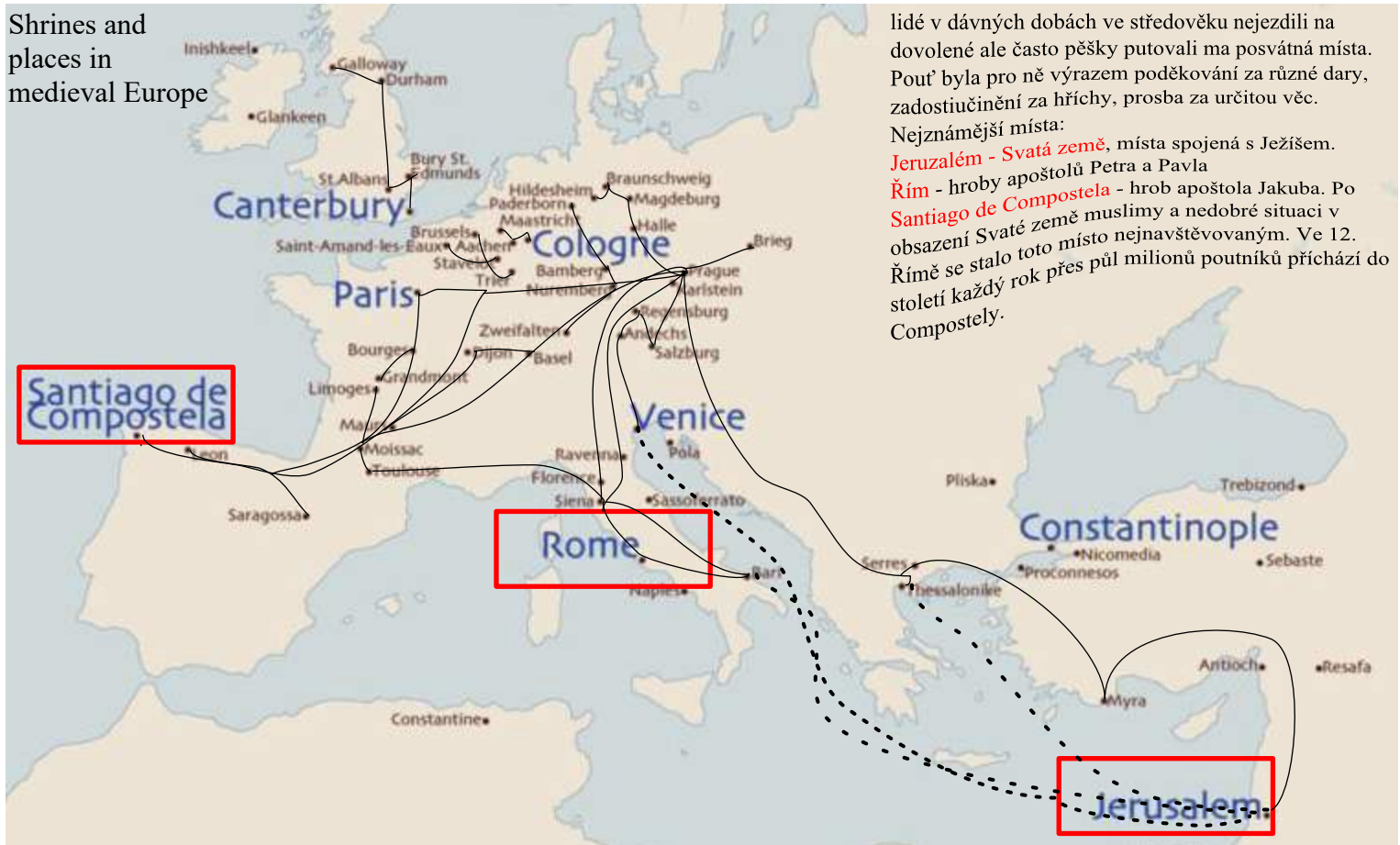
Adresa českého kněze: Fr. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375 Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com www.zvon.info

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

<http://www.stjohnnepomucene.org>

Shrines and places in medieval Europe

lidé v dávných dobách ve středověku nejedli na dovolené ale často pěšky putovali ma posvátná místa. Pouť byla pro ně výrazem poděkování za různé dary, zadostiučinění za hříchy, prosba za určitou věc. Nejnámější místa:
Jeruzalém - Svatá země, místa spojená s Ježíšem.
Řím - hroby apoštolů Petra a Pavla
Santiago de Compostela - hrob apoštola Jakuba. Po obsazení Svaté země muslimy a nedobré situaci v Římě se stalo toto místo nejnavštěvovaným. Ve 12. století každý rok přes půl milionů poutníků přichází do Compostely.